

Tanja is getrouwd met Charly en moeder van Billy en Bobby

Ik tel mijn zegeningen

Al dagen loop ik tegen deze column aan te hikken. Het voelt heel raar om nu iets te schrijven terwijl je totaal geen idee hebt hoe de wereld er over 2 maanden – wanneer dit blad in de schappen ligt – eruit zal zien.

Nog nooit was het nieuws zó snel niet meer actueel. Alles wat je gisteren hebt gelezen is vandaag alweer achterhaald. Het is 25 maart, de verjaardag van mijn oma. Ze heeft twee wereldoorlogen meegemaakt en is 10 jaar geleden op deze dag 99 geworden. Vlak voor haar 100ste verjaardag overleed ze. Twee wereldoorlogen... Ik kan mij niet voorstellen hoe dat geweest moet zijn. Ja natuurlijk, ik heb er tig films over gezien, de vreselijk indringende serie *Holocaust*, veel gesprekken over gehad met mijn ouders en grootouders. Eindeloze geschiedenislessen gingen erover. En toch blijft het heel onwerkelijk; een verhaal op afstand. Je weet dat het echt gebeurd is en toch kun je het niet echt voelen. Of misschien wil ik het wel niet echt voelen. Ik ben verwend. Ik heb uitsluitend in vrijheid geleefd. Ben in Nederland opgegroeid, een welvarend land. Er was altijd te eten. Ik kon studeren wat ik wilde. Feesten. Carrière maken. Kansen pakken. Vooruit denken en toekomstplannen maken. Als een land dan in oorlog is, valt dat allemaal weg. Zorgen over of je op tijd weer een volgende klus als zzp'er binnensleept en of je je hypotheek over 10 jaar nog wel kunt betalen. Het doet er ineens niet meer toe. Ineens gaat het alleen nog maar om overleven. Nou zijn wij gelukkig niet in oorlog, maar er hangt wel een griezelige dreiging in de lucht. En we hebben geen idee wat de toekomst ons brengt. Waar we in het begin nog

dachten: 'Ach, weer zo'n virus, het zal wel niet zo'n vaart lopen' en: 'Wij in het westen zullen wel gespaard blijven, onze medische wetenschap rekt daar zó mee af', is de realiteit nu langzaam aan het doordringen. Hoewel het nog steeds heel onwerkelijk voelt. Ik hou me keurig aan de regels van de overheid, mijn handen zijn schraal van het vele wassen en ik blijf zo veel mogelijk binnen.

De schappen in de winkels worden leger: wc papier, brood, citroenen, eieren, pasta... er wordt op gejaagd. Toch zie ik nog steeds mensen die elkaar kussen en *high fives* geven. Al die jaren in vrede, vrijheid en welvaart hebben ons arrogant gemaakt. We wanen ons onaanraakbaar. Ik hoop en wens en bid dat het waar is en dat we ook deze keer gespaard blijven. Dat de hoeveelheid slachtoffers mee zal vallen. Dat we het virus zo snel mogelijk weten in te dammen. De tijd zal het leren. Maar doordat we nu even niet weten hoeveel tijd we hebben, zie je ook hele mooie dingen ontstaan. Initiatieven van mensen die willen helpen. Hilarische creatieve uitbarstingen van al die kunstenaars en artiesten die thuis zitten en ergens heen moeten met

hun gevoel. Van alles online; groepsmeditaties, yogalessen, muziekoptredens. *Thank God* voor internet en social media! Zo vaak heb ik ze vervloekt, vooral als ik mijn kinderen tevergeefs achter hun games vandaan probeerde te slepen of mijn oudste stiekem 's nachts met zijn vrienden aan het chatten was. Nu is het onze redding en zitten ook degenen die alleen wonen niet

Mijn handen zijn schraal van het vele wassen

helemaal alleen, kunnen onze kinderen verder leren en met hun vrienden afspreken, kan er gespeeld en gelachen worden. Nooit gedacht dat ik daar ooit zó blij mee zou zijn. Ik probeer positief te blijven. Post maar weer iets 'grappigs' op Insta en ga lekker wandelen met de kinderen en de hond. Ik tel mijn zegeningen. Dat ik een gezin heb dat ik kan knuffelen en ik hoop heel innig, dat wanneer jullie dit lezen, de ergste fase in deze crisis voorbij is. ●

Tanja

www.instagram.com/tanjajess

www.youtube.com/tanjajessonline

www.facebook.com/tanjajess